

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΑ ΚΑΛΛΗ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ.

Ἡ ὠραία μου Λυδία
 Ἐμειδία
 Ἐν τῷ μέσῳ νεανίδων,
 Κ' ἦτον ὅλη ἡ μορφή της
 Μαργαρίτης
 Ἐστεμμένων νηρητῶν.

Κ' ἔλαμπεν αὐτῆς τὸ ὄμμα,
 Καὶ τὸ στόμα
 Ἦτο μέλι πληρωμένον,
 Καὶ ἡ κόμη μακροτάτη
 Ἐκυμάτει
 Ἐπὶ ὤμων πεφιλμένων

Κ' ἡ ἐσθῆς της ἐσφιγμένη,
 Ἡρμοσμένη
 Εἰς τὴν μέσσην της — μαγεία! —
 Ἐφαίνε μὲ θεῖους τύπους
 Τρυφῆς κήπους
 Κήπους μῆλων ἐν πρωΐᾳ.

Κ' ἐπλησίασα βραδέως,
 Καὶ ἡδέως
 Εἶπά της· « ὦ παμφιλτάτη! »
 Καὶ ἐστράφη χαιρετῶσα
 Προσγελῶσα
 Καὶ μὲ εἶδε γλυκυτάτη.

Κ' εἶπε· — « Ἄνοιξον τὰ χεῖλη
 Καὶ ὁμίλει,
 Λέγε, φίλε, τί σὲ θλίβει;
 Μήπως ὁ τῆς σῆς καρδίας
 Γαλαξίας,
 Φανεῖς μόλις, ἀπεκρύβη; »

— « Ὅχι, ὄχι, ὦ Λυδία!
 Σὺ λατρεία,
 Σὺ χαρὰ μοι εἶσαι μόνη.
 Σὺ ὁ πόθος κ' ἡ ζωὴ μου
 Κ' ἡ ψυχὴ μου,
 Σὺ τῆς δάφνης μου οἱ κλώνοι! »

Ὅχι, ὄχι· σὺ ἐμπρός μου,
 Καὶ τοῦ κόσμου

Ὅλα πρὸ ἐμοῦ τὰ κάλλη,
 Κ' οἱ ἀστέρες οἱ τῶν ἄνω
 Ἐν στεφάνῳ
 Ἐν τῇ νέᾳ σου ἀγκάλῃ!

Πλὴν, ὠραία μου Λυδία,
 Τοῦ Γοργία
 Εἶπε βλάσφημος ἡ γλῶσσα,
 Πῶς ἡ φίλη του Ἑλένη
 Σ' ὑπερβαίνει,
 Ὅταν ψάλλ' ἐνθουσιῶσα.

Πῶς τὸ σῶμά της ἐκείνη
 Τὸ καλλύνει
 Διὰ χάριτος ἀφράστου,
 Πῶς τὰ στέρνα της τὰ φίλα
 Κ' ἐρωτύλα
 Χειρῶν ἔργον δεινοῦ πλάστου...

» Κ' ἐν τῇ μαύρῃ τῇ ὀργῇ μου
 Ἡ φωνή μου
 Ἀπεκρίνατο, Λυδία·
 — « ὦ Γοργία, σὲ οἰκτείρω,
 » Ἐν ἀπείρῳ
 » Περιέπτασαι σιοτία

» Μικρὸν μόνον ἂν ἐκράτεις
 » Τῆς φιλτάτης
 » Εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν χεῖρα,
 » Θὰ ἐφώνεις, θεὰν ποίαν
 » Ὀλυμπίαν
 » Νὰ αἰνέσῃ πρέπ' ἡ λύρα;

» Καὶ τὸ πῦρ τῶν γλυκερῶν της
 » Ὀφθαλμῶν της
 » Ἐπὶ σὲ ἂν ἐπλανᾷτο,
 » Ἄν δὲ τὸν ἀβρόν της πόδα
 » Εἰς τὰ ῥόδα
 » Ἐβλεπες ἐκεῖ τὰ κάτω.

» ὦ παντάλα μου Γοργία,
 » Ἐν πικρίᾳ
 » Θὰ ἐφώνεις· — κλίνω γόνυ,
 » Ἡ γλυκύτης τῆς Λυδίας
 » Διανοίας
 » Πρὸς ἀγγέλους ἀνυψόνει! »

Ἄλλ' ἐκεῖνος δι' εὐθύμου,
 Ἀκριβή μου,

Τόνου μ' εἶπε· « — δὲν πιστεύω.
 Ἡ φιλάττη μου Ἑλένη
 Ἵπερβαίνει,
 Κ' εὐτυχὴς παμβασιλεύω !

» Ἄ ! δὲν εἶδες τὴν ὡραίαν
 Σὺ ἐλαίαν
 Ἐχ' ἡ φίλ' εἰς τὸν λαιμόν της ...
 ὦ ! ἐλθὲ νὰ τὴν θαυμάσης
 Καὶ νὰ ἄσῃς
 Τὸ πολὺ τῶν καλλονῶν της ! »

Καὶ ὑπῆγα καὶ τὴν εἶδα·
 Παρ' ἐλπίδα
 Τοῦ ὑπέφρονος Γοργίου,
 Εὐρον ἄνθος, κοινὸν κρῖνον,
 Ἐξ ἐκείνων
 Τῶν ἀνθῶν παντὸς ἡλίου.

Καὶ δὲν ἔψαλα τὰ κάλλι,
 Πλὴν μεγάλῃ
 Φωνῇ εἶπα τῷ Γοργίᾳ.
 — « Ἡ Ἑλένη πῶς σ' ἐμπνέει
 Καὶ σὲ καίει,
 Εἶναι μύθων ἀμβροσία. »

Καὶ παρώρμισα τὸν φίλον,
 Καὶ ὀργίλον
 Καὶ φρικτὸν μ' ἔρριψ' ἐν βλέμμα
 Καὶ προσέθηκα — « Γοργίᾳ,
 Ἡ Λυδία
 Θεαινῶν φορεῖ τὸ στέμμα

» Ἄ ! δὲν εἶδες τὴν ὡραίαν
 Σὺ ἐλαίαν
 » Ἐχ' ἡ φίλη εἰς τὰ στήθερ,
 Στήθη ἄζια γλυφίδος
 Ἑλληνίδος,
 Μὲ γλυκύτητας εἰς πλήθη ! .. »

Καὶ κατόπιν μου νῦν τρέχει,
 Πόθον ἔχει
 Νὰ σὲ ἴδῃ, ἄνασσά μου·
 Αὐτὸν δ' ἄφες νὰ θαυμάσῃ
 Ἐν ἐκστάσει
 Τὰ σὰ κάλλι, μάχισσά μου ! »

Καὶ ἐφάνη ὁ Γοργίας·
 Τῆς Λυδίας

Ἦστραψεν εὐθὺς τὸ ὄμμα,
 Κ' ἐμειδίασε τὸ χεῖλος
 Ἐρωτύλως,
 Κ' ἔψαλεν αὐτῆς τὸ στόμα.

Καὶ ἐθαύμαζεν ὁ πρῶτον
 Τῶν ἐρώτων
 Δίδων ἄλλῃ τὸ βραβεῖον·
 Τὸ πᾶν ἦτο ἐμπροσθέν του,
 Ὅπισθέν του
 Φῶς ἀνέσπερον ἡλίων.

Καὶ τὸ ἄσμα ἀντεστάλει
 Ἐν ἀγκάλῃ
 Ἀρμονίας ἀηδόνων,
 Κι' ὁ Γοργίας, γόνυ κλίνων
 Πρὸ ἀκτίνων,
 Θυμασμὸς ὑπῆρχε μόνον !

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

Ἡ Χρυσάλλις πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς.

Πρὸ δύο μηνῶν ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἐξῆς ὑπε-
 θύμισιν, νομίζοντες ὅτι ἤρκει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο
 μάθημα ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκον-
 τος τοὺς συνδρομητὰς μας ἐκείνους οἵτινες, κατα-
 χρώμενοι τῆς ὑπομονῆς ἡμῶν, ἀνέβαλλον καὶ ἀνα-
 βάλλουσι τὴν ἀπότισιν τῆς εὐτελοῦς συνδρομῆς
 τῶν ἀπὸ διετίας σχεδὸν μέχρι τοῦδε·

« Ἡ διεθυσὶς τῆς « Χρυσάλλιδος » ὑπενωμίζει καὶ αὐ-
 θὺς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον οὐδὲ γεν-
 ναῖον νὰ καθυστερῶσιν ἐπὶ πλέον τῆς εὐτελοῦς συνδρομῆς
 τῶν. Ὅπως αὕτη τηρεῖ τὰς ὑποσχέσεις της δαπανῶσα,
 μοχθοῦσα καὶ τακτικῶς τὸ φύλλον ἐκδίδουσα, οὕτω καὶ
 ἐκεῖνοι πρέπει νὰ ᾔναι τακτικοὶ εἰς τὴν πληρωμὴν, ἄνευ
 τῆς ὁποίας ἡ συντήρησις περιοδικῶν συγγραμμάτων καθί-
 σταται ἀκατόρθωτος. Εἰς μὲν τὰ ἄλλα μέρη τοῦ πεπολι-
 τισμένου κόσμου οἱ συνδρομηταὶ προπληρώνουσιν ἀνεξαι-
 ρέτως τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους, εἰς δὲ τὴν
 Ἑλλάδα ἀναβάλλουσι τὴν πληρωμὴν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος
 πολλάκις, καὶ τινες αὐτῶν ὑποχρεοῦνται ἐνίοτε εἰς ἀπότι-
 σιν τοῦ χρέους τῶν διὰ τῆς πειθοῦς τῶν δικασ-
 τηρίων ! »

Ἐπειδὴ ὁμως ἐπέστημεν ὅτι τὰ αἰσθητήρια
 τῶν κυρίων τούτων δὲν εἶναι ὅσον ἐνομίζομεν λε-
 πτὰ, διακηρύττομεν αὐτοῖς ὅτι μετὰ παρέλευσιν
 ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον θὰ δημοσιεύσωμεν τρεῖς
 κατ' ἐπανάληψιν τὰ ὀνόματά των καὶ τοὺς τί-
 τλους των, καὶ ἐὰν καὶ τοῦτο δὲν ἰσχύσῃ, θὰ κα-
 ταδιώζωμεν αὐτοὺς δικαστικῶς, ἵνα λάβωμεν διὰ
 τῆς βίας ὅ,τι ἀδυνατοῦμεν νὰ κατορθώσωμεν
 διὰ τῆς πειθοῦς.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ, ΝΤΕΚΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.